

Γιατί η Καινή Διαθήκη γράφηκε στην ελληνική γλώσσα

http://www.jesuslovesyou.gr/Bible_club/Bible/Bible_ch4_7.htm

[1]. Γιατί να γραφτούν στα Ελληνικά;

Τα βιβλία της Κ. Διαθήκης γράφτηκαν από Ιουδαίους. Εντούτοις δε γράφτηκαν στην Αραμαϊκή που ήταν, εκείνη την εποχή, η μητρική γλώσσα των Ιουδαίων της Παλαιστίνης. Αυτό συνέβη γιατί, κατά θεία οικονομία, η Ελληνική γλώσσα είχε επικρατήσει ως η παγκόσμια γλώσσα σε όλα σχεδόν τα διαμερίσματα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Μόνη εξαίρεση αποτελεί το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο που γράφτηκε πρώτα στα Αραμαϊκά και μετά στα Ελληνικά. Ακόμη και πριν από τις κατακτήσεις του Μ. Αλεξάνδρου η Ελληνική γλώσσα δεν ήταν άγνωστη στην Παλαιστίνη. Έτσι, τον 6ο π.Χ. αιώνα στο βιβλίο του Δανιήλ υπάρχουν τρεις ελληνικές λέξεις, «κιθαρίς», «ψαλτήριο» και «συμφωνία» πράγμα που μαρτυρεί ότι είχε αρχίσει ήδη η διείσδυση της Ελληνικής γλώσσας μεταξύ των Ιουδαίων. Την αρχή βέβαια της διείσδυσης θα πρέπει να την αναζητήσουμε πολλούς αιώνες πριν από το βιβλίο του Δανιήλ, στο πρώτο κύμα των Ελλήνων μεταναστών στην Ανατολή, δηλ. των Ιώνων, τους οποίους συναντούμε στην Π. Διαθήκη ως «υιούς του Ιαυάν» [Γέν. 10:4, Α΄ Χρον.1:7], δηλ. «υιούς του Ίωνα». Η πρώτη όμως κύρια εισβολή της Ελληνικής γλώσσας στην Παλαιστίνη, όπως και σε άλλα μέρη του κόσμου, έγινε ως αποτέλεσμα των κατακτήσεων του Μ. Αλεξάνδρου και η επικράτησή της ήταν ολοκληρωτική. Αργότερα η Ελληνική γλώσσα κατέκτησε ακόμα και τη Ρώμη. Δεν κατόρθωσε βέβαια να εκτοπίσει τη Λατινική, όμως καθιερώθηκε εξίσου με τη Λατινική ως ομιλούμενη. Μάλιστα η Ελληνική γλώσσα θεωρούνταν γλώσσα των γραμμάτων και ήταν σε χρήση στις ανώτερες κοινωνικές τάξεις. Αλλά και στις κατώτερες τάξεις χρησιμοποιούνταν η Ελληνική, γιατί οι περισσότεροι από τους δούλους είχαν ως μητρική τους γλώσσα την Ελληνική.

Η Παλαιστίνη ήταν δίγλωσση κατά το μεγαλύτερο μέρος της. Ανάλογα με την γλώσσα που μιλούσαν οι Ιουδαίοι διακρίνονταν στους «Εβραίους» και στους «Ελληνιστές». Οι Εβραίοι κατοικούσαν ως επί το πλείστον στην Παλαιστίνη, ήταν περισσότερο προσκολλημένοι στις πατρώες παραδόσεις και μιλούσαν την Αραμαϊκή ως μητρική γλώσσα, Οι Ελληνιστές ανήκαν στον μεγάλο όγκο της «Διασποράς». Ήταν κάτω από την επίδραση του ελληνικού πνεύματος και του ελληνικού πολιτισμού και είχαν υιοθετήσει ως μητρική τους γλώσσα την Ελληνική. Για την εξυπηρέτηση των θρησκευτικών αναγκών της μεγάλης αυτής μάζας των Ιουδαίων, οι οποίοι δεν είχαν καμία επαφή με την Εβραϊκή και την Αραμαϊκή γλώσσα, έγινε η πρώτη μετάφραση των Ιερών βιβλίων της Π. Διαθήκης στην Ελληνική, η γνωστή Μετάφραση των Εβδομήκοντα, όπως αναφέραμε στην αρχή της μελέτης μας. Οι Ελληνιστές αυτοί ήταν διεσπαρμένοι, όμως ένας σημαντικός αριθμός από αυτούς ήταν εγκαταστημένοι στην Παλαιστίνη. Πολλοί υπήρχαν στα ελληνικότερα τμήματα, όπως η Δεκάπολις, η Τύρος και η Σιδώνα, αλλά ακόμη και στην Ιερουσαλήμ. Όπως βλέπουμε στις Πράξεις των Αποστόλων, σημαντικό τμήμα της πρώτης Εκκλησίας της Ιερουσαλήμ αποτελούνταν από Ελληνιστές. Είναι γνωστή η διένεξη ανάμεσα στους Εβραίους και στους Ελληνιστές σχετικά με την καθημερινή διακονία του φαγητού [Πράξεις 6:1]. Αξίζει να παρατηρήσουμε ότι οι διάκονοι που εκλέχτηκαν για να υπηρετούν στα τραπέζια, είχαν όλοι ελληνικά ονόματα. Επομένως, κατά πάσα πιθανότητα ήταν Ελληνιστές. Θα πρέπει επίσης να σημειώσουμε ότι στο κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο, κάθε φορά που ο συγγραφέας αναφέρει κάποιο εδάφιο από την Π. Διαθήκη, το δίνει σε δική του ελεύθερη μετάφραση από το Εβραϊκό κείμενο. Όταν όμως αναφέρει τον Κύριο να χρησιμοποιεί τέτοια εδάφια, συνήθως τον παρουσιάζει να χρησιμοποιεί τη Μετάφραση των Εβδομήκοντα. Πράγμα που είναι ένδειξη ότι ο

Ιησούς χρησιμοποιούσε την Ελληνική γλώσσα ανάλογα με το ακροατήριο στο οποίο απευθυνόταν.

Είναι, επομένως, αναμφισβήτητο ότι η επικράτηση της Ελληνικής γλώσσας παγκοσμίως ήταν μια από Θεού προετοιμασία που οδήγησε στο «πλήρωμα του χρόνου» σχετικά με την ενσάρκωση του Υιού του Θεού και την ίδρυση της Εκκλησίας Του. Έτσι, το Ευαγγέλιο ήταν δυνατό να κηρυχθεί με μια γλώσσα σε όλο σχεδόν τον κόσμο. Είναι εξάλλου η Ελληνική γλώσσα το αρτιότερο όργανο έκφρασης και, κατά συνέπεια, το καταλληλότερο για να γίνει ο φορέας του Ευαγγελίου.

[2]. Ποια ήταν η διάλεκτος;

Η ιδιαίτερη διάλεκτος της Ελληνικής γλώσσας, στην οποία γράφτηκαν τα βιβλία της Κ. Διαθήκης, ήταν η λεγόμενη «Κοινή» δηλ. η καθομιλουμένη της εποχής εκείνης, όπως σήμερα θα λέγαμε η δημοτική. Εννοείται ότι η «Κοινή» αυτή διάλεκτος δεν ήταν απλά η καθομιλουμένη, ούτε ήταν η Κ. Διαθήκη το πρώτο έργο λογοτεχνικής αξίας που γράφτηκε σ' αυτή τη γλώσσα. Όσο περισσότερο μελετάται η γλώσσα της Κ. Διαθήκης υπό το φως των παπύρων, τόσο περισσότερα σημεία επαφής ανακαλύπτονται με δόκιμους Έλληνες συγγραφείς εκείνης της περιόδου, όπως ο Πολύβιος, ο Στράβων, ο Επίκτητος, ο Λουκιανός και ο Πλούταρχος. Όστε η γλώσσα της Κ. Διαθήκης ήταν πράγματι «η γλώσσα του Αγίου Πνεύματος», αλλά το Άγιο Πνεύμα, ως γλώσσα Του, διάλεξε τη ζωντανή γλώσσα του λαού. Η «Κοινή» της Κ. Διαθήκης είναι η ενδιάμεση γλώσσα μεταξύ της αττικής των κλασικών χρόνων και της νεοελληνικής. Εκείνο που την χαρακτηρίζει είναι η απλούστευση τόσο του λεξιλογίου όσο και των γραμματικών και συντακτικών κανόνων, ακόμη και της φωνητικής αξίας των γραμμάτων και των διφθόγγων. Έτσι, βρίσκεται πλησιέστερα στην νεοελληνική παρά στην αττική διάλεκτο.

[3]. Κριτικές Εκδόσεις

Λόγω της ύπαρξης πολλών χειρογράφων της Κ. Διαθήκης με μικροδιαφορές μεταξύ τους, στο κριτικό κείμενο γίνεται προσπάθεια να χρησιμοποιηθούν όχι μόνο τα περισσότερα χειρόγραφα αλλά κι εκείνα με τη μεγαλύτερη εσωτερική αξία και τα καλύτερα ερείσματα. Έγιναν πολλές τέτοιες εκδόσεις τα τελευταία τριακόσια χρόνια περίπου. Η πιο πρόσφατη και αξιόπιστη έκδοση του κριτικού κειμένου είναι των Nestle-Aland. Θα πρέπει στο σημείο αυτό να υπενθυμίσουμε ότι η διαίρεση του κειμένου σε κεφάλαια και εδάφια δεν έχει καμιά σχέση με το αρχικό κείμενο. Είναι μια εφεύρεση πολύ νεότερη, των τελευταίων 800 χρόνων. Η πρώτη έκδοση με τη σημερινή μορφή διαίρεσης σε κεφάλαια και εδάφια έγινε το 1551 από τον Robert Stephanus. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η διαίρεση αυτή του κειμένου σε κεφάλαια και εδάφια είναι επιβεβλημένη και κάνει το κείμενο πολύ πιο εύχρηστο. Όμως, είναι αναμφισβήτητο ότι σε πολλά σημεία η διαίρεση έγινε κατά τρόπο αυθαίρετο. Επομένως, στη χρήση του κειμένου θα πρέπει να θυμόμαστε ότι τόσο η διαίρεση όσο και οι παραπομπές, αν και είναι χρησιμότητες, δεν αποτελούν μέρος του κειμένου, αλλά είναι μεταγενέστερα ανθρώπινα έργα.